

6- Ve o nefiy ve yolculuk ise âlem-i ervahtan, rahm-ı maderden...

Ve o nefiy ve yolculuk ise âlem-i ervahtan, rahm-ı maderden, sabavetten, ihtiyarlıktan, dünyadan, kabirden, berzahtan, haşirden, sıratı geçiren bir uzun sefer-i imtihandır.

Ve o nefiy ve yolculuk... Bir şehirden bir şehre sürgün değil; bir hâlden bir hâle, bir âlemden bir âleme sevk ediliştir.

Bu yolculuk ilk **âlem-i ervahtan başlar**... Sonra daracık bir menzile, **rahm-ı mâdere** konur. Oradan ağlayarak **sabavete** açılır; zayıf, korunmaya muhtaç bir çocuk olarak. Derken gençlik gelir; güç ve hevesle dolu bir bahar... Ardından sessizce **ihiyarlık** çöker; yapraklar sararır, adımlar ağırlaşır.

Fakat bu yalnız dünya içindeki seyahatidir. Asıl yol, dünyanın kapısında bitmez. **Dünya** bir handır; vakti dolan yolcu çıkarılır. Kapı kapanır, **kabir** açılır. Oradan **berzaha** geçilir; gözlerin görmediği bir bekleyiş başlar. Sonra bir sabah, bütün insanlıkla birlikte **haşir** meydanına sevk edilir. Ve en sonunda, ince ve keskin bir hakikat olan **sırat** önüne serilir.

İnsan hiçbir menzilde kalmaz. Çocuklukta duramaz, gençliği tutamaz, ihtiyarlığı geri çeviremez. Her an bir perde iner, bir perde açılır. Her geçiş, bir kopuştur. Her adım, bilinmeyene doğrudur.

Bu yolculuk sadece bir seyahat değil; bir **imtihan seferidir**. Her durak bir soru, her menzil bir cevap, her geçiş bir hakikattir. İnsan, kendini yerleşik sandığı yerde bile sürgündedir. Çünkü o, kalmak için değil; geçmek için gönderilmiştir.

İşte o nefiy budur: Ruhlar âleminden başlayıp sırata kadar uzanan, dur durak bilmeyen, geri dönüşü olmayan uzun bir yolculuk.